

Η κομμουνιστική φυλή (Στρατής Μυριβήλης)

Κάθε φορά που μια μεγάλη χαρά, ή μια θλίψη έρχεται να συνταράξει ως τις εθνικές του ρίζες έναν λαό, τα άτομα που τον αποτελούν αισθάνονται τη βιολογική ανάγκη να συμπλησιαστούν και να συνειδητοποιήσουν όσο περισσότερο μπορούν την ομαδική τους αλληλεγγύη. Το ίδιο γίνεται όταν ένας μεγάλος κίνδυνος σταθεί πάνω από το εθνικό σύνολο.

Τότε, κάθε άτομο υπακούει σε μια μυστική, κεντρομόλο δύναμη, που το σπρώχνει να συσπειρωθεί γύρω στην κοινή, την παλιά και αγαπημένη εθνική εστία. Το αποτέλεσμα είναι θαυμαστό. Το απομονωμένο άτομο αισθάνεται τότε μέσα του τη δύναμη της ομογένειας του συνόλου, ο καθένας γίνεται η συνισταμένη όλων των συγκλινουσών θελήσεων. Μπορεί τώρα πια να δεχτεί κατάστηθα όλη τη χαρά και όλη τη θλίψη της ομάδας. Μπορεί ο καθένας να αντικρίσει τη φοβέρα του κινδύνου με όλη την τρομερή δύναμη των ενωμένων συνειδήσεων...

Κάθε φορά που το Γένος σύσσωμο αισθάνεται αυτό το θαύμα, νοιώθει συγχρόνως πως καμμιά υλική δύναμη δεν μπορεί να το καταπονέσει και να το βάλει κάτω. Αυτό το ξέρουν καλά -καλύτερα από μας- όλοι οι εχθροί που κατά καιρούς επιχείρησαν να εξαφανίσουν την ελληνική φυλή που στέκεται πεισματικά ριζωμένη πάνω σε τούτον τον βράχο σαν τα δυνατά πουρνάρια επί τριάντα αιώνες. Οι παλιοί κατακτητές το ήξεραν από διαίσθηση. Οι σημερινοί το ξέρουν επιστημονικά. Γι' αυτό και εφαρμόζουν για την υποταγή των λαών ολόκληρο σύστημα μιας ψυχοτεχνικής, σατανικά σοφής, μελετημένης και πειραματισμένης επί χρόνια μέσα στα μυστικά εργαστήρια της ψυχολογίας των λαϊκών μαζών. Και γι' αυτό οι επιθέσεις τους εκδηλώνονται με λύσσα και μανία ενάντια σε όλους εκείνους τους παράγοντες που αποτελούν τους συνδετικούς κρίκους για την εθνική μας ενότητα...

Γνήσιος κομμουνιστής, είναι εκείνος που θα μπορέσει, κάτω από μια σοφή, βαθιά ψυχολογημένη και επίμονη κατηχητική καθοδήγηση, να σκοτώσει μέσα του, όλα αυτά τα λογικά και συναισθηματικά στοιχεία,

που αποτελούν την ιδιομορφία του εθνικού πολιτισμού μας... Όταν αυτό κατορθωθεί, όταν η εθνική σημαία από σύμβολο ενότητας φτάσει να μεταβληθεί σε παλιοκούρελο μέσα στη συνείδηση του κατηχουμένου, τότε ο κατηχούμενος είναι ώριμος πια για να χτυπήσει το μαχαίρι στην καρδιά της πατρίδας του ...

Ο κομμουνιστής είναι μέλος μιας νέας φυλής, ενός νέου τύπου ανθρώπου, όπως ακριβώς ήταν ο ναζί. Η νέα αυτή φυλή κατασκευάζεται σαν ένα είδος κουρελλά, από τα ρετάλια όλων των φυλών, όλων των λαών, όλων των εθνών. Η δύναμη που κινεί τη σατανική μηχανή του είναι το μίσος. **Ο κομμουνιστής, για να προχωρήσει πρέπει να μάθει να μη λυπάται τον άνθρωπο. Για να γίνει αυτό πρέπει να πιστέψει πως το έγκλημα, η ψευτιά, η λεηλασία, η εκπόρνευση, η κλεψιά, ο βιασμός, δεν είναι πια κακουργήματα μόνο, είναι πράξεις πολιτικές, που επιτρέπονται και επιβάλλονται για έναν πιστό του κόμματος.** Πως η ελευθερία του ατόμου είναι εφεύρεση των αστών, και πως η δημοκρατία, που ως τώρα σήμαινε το πολιτικό σύστημα διακυβερνήσεως, σύμφωνα με το οποίο η πλειοψηφία ενός λαού καθόριζε τον τρόπο της ζωής της ολότητας των πολιτών, η δημοκρατία αυτή είναι μέθοδος τυραννίας. Η αληθινή δημοκρατία είναι η δικτατορευση πάνω στην ολόκληρη μια κομματικής μειονότητας συνωμοτικής, οπλισμένης, αποφασισμένης να σφάξει όλους όσους έχουν αντίθετη γνώμη με τη δική της.

Όλη αυτή η τερατώδης παιδαγωγική, στηρίζεται πάνω σε μια βάση μεσσιανικής ευτυχίας. Θα σφάξουμε, θα κάψουμε, θα βασανίσουμε, θα ατιμάσουμε, θα κλέψουμε, θα βιάσουμε για να κατασκευάσουμε τον μελλοντικό Παράδεισο της ανθρωπότητας... Πότε αυτό; Άγνωστο. Κάποτε. Κάτι παρόμοιο ήταν και ο νέος τύπος ανθρώπου, που είχε επιτύχει να κατασκευάσει ο Ναζισμός όσο κρατούσε η δυναστεία του.

Η διαφορά ήταν, πως σ' εκείνον, η κυριαρχία επάνω στην ανθρωπότητα, που θα ήταν υποδουλωμένη στη «νέα τάξη», δεν στηρίζονταν σ' ένα κόμμα, αλλά σε μια προνομιούχο φυλή, που πέρασε ολόκληρη μέσα από το κατηχητικό σύστημα ενός κόμματος, και υπέστη «διαφοροποίηση». Δηλαδή έχασε τη συμπόνεση για τον άνθρωπο, και κατάργησε όλες τις βασικές αρχές πάνω στις οποίες στηρίχτηκε η ανθρωπότητα, για να κάμουν τις σχέσεις των ανθρώπων όσο γίνεται πιο ανθρώπινες.

Όταν ένας κατηχούμενος πάθει την κομμουνιστική διαφοροποίηση, είναι

πια ώριμος να προδώσει τον τόπο του, τους δικούς του, τους φίλους του, τους γονείς του, κάθε τι που είναι δεμένο με την καρδιά και με το αίσθημα του ανθρώπου. Τότε πια, δεν έχει βούληση για να θέλει. Άλλος, θέλει για λογαριασμό του. Αυτός, απλώς εκτελεί. Δεν έχει δικαίωμα να σκέφτεται και να αποφασίζει. Η σκέψη και ο στοχασμός είναι δικαιώματα του κόμματος. Το κόμμα είναι ο εγκέφαλος και η καρδιά της νέας φυλής των ανθρώπων του Κομμουνισμού.

Δεν υπάρχουν Έλληνες κομμουνιστές. Όταν κανείς γίνει συνειδητός κομμουνιστής παύει να είναι Έλληνας. Γι' αυτό και το κόμμα λέγεται Κομμουνιστικό Κόμμα της Ελλάδας και όχι Ελληνικό Κομμουνιστικό Κόμμα. Όταν κάποτε καταλάβουν αυτό το απλό και αδιαφιλονίκητο πράγμα τα κράτη, θα αφαιρέσουν αμέσως την εθνική υπηκοότητα από όλα τα άτομα που ανήκουν στη νέα κομμουνιστική φυλή. Όσο δεν το κάνουν, και όσο δεν συγκεντρώνουν όλα αυτά τα άτομα έξω από τα εθνικά σύνορα, και έξω από την εθνική κοινωνία, θα έχουν τον εχθρό μέσα στα τείχη, για να υπονομεύει το φρούριο της ειρηνικής των ζωής από μέσα. Οι δημοκρατίες εξακολουθούν ακόμα να καθοδηγούνται στις πολιτικές πράξεις τους από την κεκτημένη ταχύτητα των προπολεμικών συνθηκών της κοινωνικής ζωής. Δεν τολμούν να κινηθούν αποφασιστικά και εγκαίρως για τη σωτηρία των λαών. Γιατί, επί πολλά χρόνια έζησαν καλλιεργώντας στους πολίτες των τη συνείδηση της ελευθερίας της σκέψεως, που τόσο αίμα χύθηκε για να την κατακτήσουν οι λαοί, και σήμερα έγινε η αδύνατη πλευρά της υπάρξεώς των.

Η κομμουνιστική φυλή το ξέρει αυτό και μεταχειρίζεται τους ελεύθερους θεσμούς των δημοκρατιών, για να καταστρέψει την ελευθερία τους. Με τον ίδιο τρόπο μεταχειρίζεται την ειρηνοφιλία των δημοκρατιών για να καταστρέψει την ειρήνη τους.

Η κομμουνιστική φυλή, ζει μια ζωή τερατώδη, αληθινά, πραγματικά μεταφυσική. Ο κομμουνιστής, ο διαφοροποιημένος πια κομμουνιστής, δεν βλέπει όπως βλέπουν όλοι οι άνθρωποι, δεν ακούει όπως ακούν οι άλλοι, δεν διαβάζει όπως διαβάζουν οι άλλοι. Εκατόν είκοσι χιλιάδες υπολογίζονται οι άοπλοι και αθώοι άνθρωποι που σφάχτηκαν από τους κομμουνιστές της Ελλάδος, από τα χρόνια της Κατοχής ως το 1948. Άνδρες, γυναίκες, παιδιά, κοριτσάκια, βρέφη. Μόνο γιατί επέμειναν να είναι Έλληνες αδιαφοροποίητοι...

Ο Άρης Βελουχιώτης το είχε διακηρύξει αφελέστατα: «*Εφτάμισυ εκατομμύρια Έλληνες είναι*», είπε σε μια συζήτηση. «*Απ' αυτούς θα μείνουν τρία εκατομμύρια, και πολύ τους είναι*». Κάθε αληθινός κομμουνιστής, βρίσκει σήμερα πολύ λογική και φρόνιμη τούτη τη σκέψη εκείνου του ανθρωποφάγου. Ένας ποιητής του κόμματος από την Ήπειρο, του έβγαλε έναν τόμο ποιήματα, που τον εξυμνεί και τον θαυμάζει. Ένας άλλος από τη Μυτιλήνη, έβγαλε άλλον έναν τόμο, όπου λιγώνεται από τη μεγαλοπρέπεια του δεκεμβριανού ανθρωποσφαγείου των άοπλων Αθηναίων, το 1944. Ένας τρίτος αλήτης της λογοτεχνίας, έγραψε τρίτο βιβλίο: «*Τον μεγάλο Δεκέμβρη*». Είναι τρελοί αυτοί οι άνθρωποι; Όχι. Είναι απλώς κομμουνιστές. Είναι διαφοροποιημένοι πρώην Έλληνες, που τώρα πια ανήκουν στη νέα φυλή...

Τριακόσια δέκα έξι χρόνια είχε ν' ακουστεί στον τόπο μας η λέξη «*παιδομάζωμα*», η πιο ανατριχιαστική λέξη που έπλασε ο ελληνικός λαός με το αίμα, με το δάκρυ και με την πιο τρυφερή του σάρκα. Το ανάφερε η ιστορία μονάχα. Με αποτροπιασμό το ανάφερε και η λαογραφία μας με τα τραγούδια-μοιρολόγια, που διασώθηκαν από εκείνο το πανελλήνιο σύθρηνο. Και κατόπιν, σαν ήθελαν πια οι άνθρωποι να χαρακτηρίσουν τη βαρβαρότητα και την αγριότητα κείνης της εποχής, λέγανε: «*Την εποχή που γινόταν το παιδομάζωμα*». Και εννοούσαν μιαν εποχή άγριας βαρβαρότητας, που οι μητέρες δάκρυζαν αίμα, και οι πατέρες καταριόνταν την ερωτική χαρά του γάμου, που έσπερνε τόση θλίψη και τόσο σπαραγμό μέσα στο σπίτι τους.

Και ήρθε το 1948... Ο κόσμος σ' αυτό το αναμεταξύ προόδεψε. Υπάρχουν τώρα Διεθνείς Ερυθροί Σταυροί, υπάρχουν σύλλογοι προστασίας των ζώων, που δεν επιτρέπουν καν να κρατάς τα πουλερικά από τα πόδια, με το κεφάλι κρεμασμένο προς τα κάτω, για να μην υποφέρουν από τούτη την αφύσικη στάση. Υπάρχουν διεθνείς οργανώσεις γυναικών, και ορφανοτροφεία και υπουργεία περιθάλψεως. Υπάρχουν νόμοι και δικαστήρια, που προστατεύουν τα παιδιά, ακόμα και από έναν μπάτσο που θα τους δώσει ο γονιός και ο δάσκαλος. Υπάρχουν ακόμα οργανώσεις ευαίσθητων ανθρώπων που έχουν ως μοναδικό σκοπό ν' αγοράζουν και να ελευθερώνουν από τα κλουβιά τα σκλαβωμένα πουλιά. Τόσο πολύ προόδεψε μέσα σ' αυτά τα 316 χρόνια η ανθρωπιά, που έγινε νόμος και δικαστήριο. Και έξαφνα ξεσπάει πάνω στην Ευρώπη ο Κομμουνισμός, καταπόδι από τον ομογάλακτο αδελφό του τον Ναζισμό. Και αφού ο Κομμουνισμός στάθηκε ο δάσκαλος και ο οργανωτής του Ναζισμού, και αφού κακούργησε πάνω σε δεκάδες εκατομμύρια ανθρώπους μέσα στον τόπο που γεννήθηκε, ξεχείλισε κατόπι έξω από την ανόσια

πηγή του και άπλωσε τα ματωμένα πλοκάμια του πάνω στις γειτονικές χώρες. Όταν ο Ναζισμός είχε ατιμάσει όλη την Ευρώπη και όταν όλη η Ευρώπη έγλειφε τη γερμανική μπότα, βρέθηκε τούτος ο μικρός καταπληκτικός λαός να του σηκώσει κεφάλι. Έσωσε την τιμή του και την ιστορία του. Και πλήρωσε την αξία της τιμής του και της ιστορίας του...

Αλλά ο Κομμουνισμός δεν επιτρέπει την ύπαρξη των ελεύθερων λαών και των ελεύθερων ανθρώπων. Γι' αυτό συνέχισε το έργο του Ναζισμού. Όσους Έλληνες δεν πρόφτασε να σφάξει ο Γερμανός, ο Βούλγαρος, ο Ιταλός και ο Αλβανός, βάλθηκε να τους σφάξει ο κομμουνιστής. Τρία εκατομμύρια Έλληνες είναι αρκετοί να ζήσουν. Έτσι είχε αποφασίσει ο Άρης Βελουχιώτης, ένας από τους εργολάβους του εξανδραποδισμού της φυλής μας...

Κι εμείς;... Εμείς που αρνηθήκαμε να υποταχθούμε τόσο στον Γερμανό όσο και στον Σλάβο κατακτητή;... Εμείς τι κάνουμε; Τί κάνουμε σαν κράτος; Τι κάνουμε σαν έθνος; Τί κάνουμε σαν εκπρόσωποι του λαού; Τι κάνουμε σαν λόγιοι, σαν επιστήμονες, σαν μέλη ζωντανά του ζωντανού ελληνικού οργανισμού που τεμαχίζεται, που στρεβλώνεται, που μολύνεται, που μαχαιρώνεται και μαγαρίζεται, ως τα πιο ιερά, τα πιο άγιά του άδυτα; Φιλολογία κάνουμε. Και ψηφίσματα κάνουμε, που τα δημοσιεύουμε από βραδís στις εφημερίδες μας, τα διαβάζουμε το πρωί και κοιμούμαστε με ελαφριά συνείδηση το βράδυ. Αυτό κάνουμε...

Δίνουμε το χέρι σ' αυτούς που μπήγουν το μαχαίρι στη ράχη των στρατιωτών μας... Και τους βλέπουμε να χύνουν στάλα στάλα το φαρμάκι στην ψυχή των φτωχών, που πεινούν και έχουν στον νου τους μόνο την αδειανή κοιλιά τους. Τους ανεχόμαστε στα σπίτια μας σαν φίλους ιδεολόγους. Τους ανεχόμαστε και τους χειροκροτούμε στα θέατρά μας σαν προπαγανδιστές. Σαν ηθοποιούς και σαν επιθεωρησεογράφους και σαν σκηνοθέτες και σαν ομιλητές ουδετέρων διαλέξεων. Και στα σχολεία μας σαν κρυφοκουκουέδες. Και στις εφημερίδες μας και στα περιοδικά μας σαν συνεργάτες. Και στην Ακαδημία μας σαν ακαδημαϊκούς. Και σ' όλες τις κρατικές μας υπηρεσίες. Και τους προστατεύουμε σαν βουλευτές. Και τους ενισχύουμε σαν πλούσιοι. Και παίζουμε άνανδρα με μερικές ηχηρές λέξεις που τις ρίχνουν οι κομμουνιστές στους ηλίθιους για δόλωμα και στους προπαγανδιστές τους για δίχτυα: Η δημοκρατία. Και η ελευθερία σκέψευς. Και η αστράτευτη τέχνη. Και ο αγνός ιδεολόγος. Και ο ουδέτερος αριστερός και ο πληρωμένος βιβλιοπώλης που πλασάρει μπροσούρες στους εφήβους. Και το δήθεν φιλολογικό περιοδικό που δημοσιεύει τα έμμετρα εμετά του Ελιάρ για τον

«Κόκκινο Δεκέμβρη». Και τις προσφωνήσεις τον γραικύλων ποιητών της Αθήνας προς τον ξένο υβριστή. Όλη αυτή η σαπρία είναι υπό την προστασία μας, τη φανερή και την κρυφή...

Ποιός είναι λοιπόν ο μυστικός αυτός προστάτης των συνοδοιπόρων, των δημοσιογράφων, των λογίων, των υπαλλήλων, που εμποδίζει το χέρι της Ελλάδας να ξετινάξει από πάνω της τα παράσιτα της σιγανής φθοράς;... Ο πολιτευόμενος που ξέχασε πως είναι εθνικός απόστολος και εθνικός αγωνιστής και έγινε επαγγελματίας της Βουλής, και δούλος της συναλλαγής...

Πηγή: Προσαρμοσμένα αποσπάσματα από διάλεξη του Στρατή Μυριβήλη, με πρωτότυπο τίτλο «Ο Κομμουνισμός και το παιδομάζωμα» (1948)